

IZ SODOBNE ITALIJANSKE LIRIKE

TOŽBA

Giorgio Caproni

O imena zapuščena vprek po gmajni
na vekomaj! Kateri glas, srce
katero skrito v sli je dolgotrajni —
v zastrtem vzgibu psov? Dih iz pustih,
neplodnih grl preseka vrh zidov,
izpranih od deževij let, že v ustih
mrtve besede — v krvi se rode
zavijanja, ki v skalnatih gorah
ljubezni iščejo. So žalovanja
sinov? In kam pred vetrom, ki se tih
nad mrtve dviga — kam iz razdejanja
solzá, medtem ko v prsih raste strah
življenja? ... Edino, kar se še ohranja:
o imena brez utripa — o tožbe vzdih.

A ČE TEBE NI

Vittorio Sereni

Preveč se je že čas zamudil zate,
da bi lahko ti rekli
bolečina mladih let.

Posinjevalo je mesto v vetru
ali pa mavrica se spuščala je v ples
odsevov blaženih:
na mojem si zapestju
v zamišljenem tiktakanju bila,
med stranmi odprte knjige,
valovanje sonca,
nemarnost svetlega predmestja,
povzdignjena kaj kmalu v neki obraz,
tako do kraja raziskan,
vendar bleščeče se oko, vendar vročična roka.